

dobri otac ANTIĆ

GLASILO VICEPOSTULATURE

1-2

1978.

IZDAJE:

Franjevački samostan, Vrbanićeva 35,
Zagreb

ODGOVORNI UREDNIK:

Fra Roko (Ivan) Tomić
Vrbanićeva 35, Zagreb

Telefon: (041) 446-906

Godišnja pretplata 20 dinara

Pojedini broj 5 dinara

Časopis izlazi dozvolom crkvenih
i redovničkih poglavara

Svakog prvog četvrtka u mjesecu služi se
sveta Misa za sve prijatelje, dobročinitelje
i suradnike Vicepostulature.

Za sve što se u ovom Glasilu navodi
ili nazivlje »čudo«, »svetost«, »svetac« i
slično — to, u duhu crkvenih propisa,
treba uzeti i razumjeti u našem običnom
ljudskom načinu izražavanja. O svemu
ovom izreći će konačni sud Sveta Crkva.

Tisak:

Tiskara »Zagreb«, Preradovićeve 21

Nadležnim republičkim rješenjem list
»Dobri otac Antić« oslobođen je plaćanja
osnovnog poreza na promet

Mnp i dragi o. Mijo!

Primio sam Vaš dar i harno Vam se zahvaljujem na jednoj i drugoj knjizi. Prvu knjigu: ZNANSTVENI STUDIJ SASTAVNA GRANA FRANJEVAČKOG APOSTOLATA već sam dao prevesti i poslat ću prevod našim školama — teologijama u Jugoslaviji. Želim, da se naša franjevačka mladež zanima, oduševljava za naša pitanja, a Vama posebno se ponovno zahvaljujem da ste se praktično počeli baviti onim što će vrlo dobro doći našoj mladeži. Ako biste mogli i ako imate u pripravi, pošaljite mi jedno uvodno predavanje: ODGOJNA ULOGA STUDIJA CRKVENOG PRAVA. To pitanje zamišljam ovako:

1) Što je pravo uopće, kako se dijeli. Što je crkveno pravo, kako se dijeli. Zašto se uči i što ono mora dati mladom bogoslovu. Kako ima formirati njegovo mišljenje, njegov sud, njegovu savjest i njegovo praktično vladanje. Kako studij crkvenoga prava ima djelovati i formirati duhovni život i pomoći mladom bogoslovu da se izgradi u čovjeka Božjega, u čovjeka svoje svete Crkve i svoga Reda. Vi ćete kao stručnjak u crkvenom pravu to najbolje moći riješiti. Ako Vam se sviđa ova ideja, ja Vam je predlažem, da biste za sva predavanja na teološkim studijama — cursus inferior — sastavili za svaki predmet uzorna predavanja, koja bi mogla poslužiti odnosnim profesorima da njima započnu svoja godišnja predavanja. Na pr. odgojnu ulogu dogmatike na teološkom studiju — bogosloviji; odgojna uloga crkvene povijesti; odgojna uloga moralke; odgojna uloga crkvenog prava itd, itd. Molim Vas, da biste mi poslali to uzorno predavanje o crkvenom pravu. Ja sam, ima već godinu dana, tražio ovdje knjige, interesirao ljude, ali mi nitko nije znao ni pokazati zgodnu knjigu ni iznijeti mi kakove zgodne misli. Zato se obraćam k Vama s molbom, da me u tom pomognete. To predavanje neka svrši zgodnom metodom kako će mladi bogoslov učiti crkveno pravo i steći vještinu, okretnost, snalažljivost u ovoj znanosti.

Puno Vam zahvaljujem na poslanim knjigama, čestitam Vam na odlikovanju i promaknuću koje ste stekli radi Vaših zasluga na »Antonianumu«. Harno Vas pozdravlja Vaš odani i zhvalni bivši magistar

Fra Ante

Svetište Gospe Lurdske

VICEPOSTULATURA

Vrbanićeva 35 – ZAGREB

KOMEMORACIJA

**Prigodom 7. obljetnice prijenosa tijela oca fra Ante Antića s Mirogoja
u Kriptu Gospe Lurdske**

Nedjelja 11. prosinca 1977.

Sv. Misa i prigodna propovijed u 19 sati.

Pjevaju franj. bogoslovi

Nakon sv. Mise film o prijenosu tijela.

1965. – 4. ožujka – 1978.

DOBROM OCU ANTIĆU

u znak zahvalnosti povodom trinaeste obljetnice blažene smrti

SVEČANU KOMEMORACIJU

priređuju harni štovatelji.

Svečanu koncelebraciju predvodi i propovijeda

Mnp. o. fra STJEPAN dr VUČEMILO, provincijal

Pjeva: Institut za crkvenu glazbu u Zagrebu

Dirigira: Mo A. Milanović

Komemoracija će se održati u subotu 4. ožujka u 19 sati

u SVETIŠTU GOSPE LURDSKE

SVETAČKI LIK OCA ANTE ANTIĆA

GOVOR NA MISI U POVODU 13. OBLJETNICE SMRTI OCA ANTE ANTIĆA,

ZAGREB, 4. OŽUJKA 1978.

Braće i sestre, štovatelji o. Antića!

Vrijeme od 13 godina, ako se uzme samo za sebe, nije tako dugi rok, ali je sasvim dovoljno da padnu u zaborav i važniji događaji u našem životu, pače i veliki svjetski događaji. Na poseban način to je dostatno vrijeme da pomalo u našoj svijesti izbledi uspomena na osobe koje su živjele prije nas pa bile one ne znam kakvog društvenog položaja i ne znam kako ugledne; pače da izbledi uspomena i na osobe s kojima smo bili vezani najužim rodbinskim vezama. — Ako se to u datim okolnostima ipak ne događa, znak je da se radi o zaista važnim događajima i o zaista iznimnoj osobi.

Necu pogriješiti, ako kažem da je jedna od onih rijetkih osoba u glavnom gradu naše Hrvatske i u cijeloj našoj Domovini, a pomalo već i izvan njezinih granica, draga osoba i lik o. Ante Antića, kojeg 13-tu obljetnicu blažene smrti večeras komemoriramo.

Rekao bih i još više: o. Ante je među nama živ!

Možda je ova tvrdnja na 13. godišnjicu njegove smrti i pred njegovim zatvorenim i zapečaćenim mrtvačkim lijesom, koji stoji tu dolje na lijevoj strani ove kripte, iluzorna i nestvarna, ali ja ipak sa svim uvjerenjem tvrdim da je on živ, da je među nama!

On je među nama najprije po kršćanskoj istini o prekogrobnom životu. Smrt je, naime, po Kristovoj smrti i po njegovu uskrsnuću postala nemoćna da uništi život; smrt ga može samo promijeniti — na bolje ili na gore, već prema tome kako je tko živio u ovome svijetu. Kada je riječ o o. Antiću, nitko ne sumnja da je on ušao u onaj pravi život u kojemu gleda Boga licem u lice.

O. Antić je među nama i po onoj baštini koju je iza sebe ostavio; najprije po svojim odgajanicima, po članovima Franjevačke provincije presv. Otkupitelja, svakako starijima, koje je sa svom ljubavlju i strpljivošću vodio i usmjeravao punih 39 godina, koliko je vršio tešku i odgovornu službu magistra klerika i s pravom dobio nadimak »Naš Magistar«.

On je među nama po tolikim drugim pobožnim osobama i odabranim dušama, svećeničkim, redovničkim i onima koje žive u svijetu, a koje je vodio stazama svetosti — neumorni ispovjednik, duhovni učitelj i apostol pera pišući im tisuće duhovnih pisama.

On je među nama po onome što nikada ne prolazi — po svojim herojskim vrlinama, svojim svetačkim krepostima, dobrome primjeru koji nam je davao, svojoj pobožnosti i poniznosti, svojoj predanosti u volju Božju, po svojoj strpljivosti i mnogim drugim krepostima, što su ih svi oni, koji su imali sreću izbližega promatrati njegov život ili čak i živjeti s njim, mogli na njemu opažati, a oni koji ga nisu osobno poznavali mogu ih sebi predočiti iz onoga što je o njemu napisano ili izrečeno.

Cn je, dakle, i večeras tu među nama; njegov skromni i pognuti lik, njegovo blijedo i pomalo ispaćeno lice, njegov trajni smiješak na usnama! Kao da ga gledamo tu pred nama, pred ovim oltarom na kojemu je i sâm sa svom pobožnošću sv. Misu govorio, tu u našim ispovjedaonicama gdje je mnoge duše tješio i s Bogom pomirivao, ovdje u našoj kripti, a posebno gore u našem sa-

mostanu, u onoj sobici koja je bila njegov oratorij i ordinacija vrsnog duhovnog liječnika za mnoge duše koje su čekale na njegovu intervenciju, u onoj gore našoj samostanskoj kapeli u koju se je po stotine puta na dan navraćao na poklon Presvetoj, a koji put i duge sate u njoj molio i ispovijedao.

Moja draga braće i sestre, štovatelji o. Antića, ne znam da li se u svemu ovome sa mnom slažete, ali ja nekako tako večeras osjećam. Osjećam večeras da i on skupa s nama ovdje moli, da nam nadahnjuje dobre misli i daje korisne savjete za naš život, jer je takav uvijek bio i jer je tako, dok je još ovom zemljom hodio, neprestano radio.

No, makar je on tu među nama i makar znam da je uvijek bio ponizan čovjek i da se je svaki put jako crvenio kada bi se pred njim nešto iznijelo u njegovu pohvalu, ja sebi ipak dopuštam slobodu da još nešto kažem o njegovu svetačkom liku i na poseban način iznesem ono što je mene osobno kod njega najviše frapiralo i u isto vrijeme najviše odgajalo.

Oslanjajući se na svetopisamski tekst iz 1. Samuelove knjige, koji smo malo prije pročitali (1. Sam, 16, 1 — 13), najprije bih učinio jednu usporedbu: Proroku Samuelu Gospodin je naredio da jednoga od Jesejevih sinova pomaže za izraelskog kralja. Jesej je redom dovodio svoje sinove, počevši od najstarijega, ali nikoga od njih Gospodin nije bio izabrao za svoga pomazanika, iako su svi bili momci kršnog stasa. »Bog, naime, ne gleda kao što čovjek gleda; čovjek gleda u oči, a Gospodin gleda što je u srcu«. — Na kraju je Samuel zapitao Jeseja: »Imaš li još kojeg sina? — Imam još najmlađega koji pase stado. — Pozovi mi i njega!« I kada je stigao mladić rumena lica i lijepih očiju, Samuel ga je po Božjoj zapovijedi pomazao za izraelskog kralja. Bio je to David, najmlađe Jesejevo dijete, njegov osmi sin. Njega, pastira, Gospodin je, eto, izabrao za kralja, a preskočio svu sedmoricu starije braće.

Sv. Pisac izvještava da je Davida od trenutka pomazanja obuzeo Duh Gospodnji, a nama je inače dobro poznato da je Gospodin preko njega izveo velika djela u izraelskom narodu.

Draga braće, ako je ono što je manje dozvoljeno uspoređivati s onim što je više [si parva magnis comparare licet], onda bih se i ja večeras usudio usporediti našeg o. Antića s pomazanikom Gospodnjim,

s kraljem Davidom. Postoji tu i neka koincidencija. Kao David i naš o. Ante potječe iz priproste seljačke i pastirske obitelji, i on je upravo kao i David najmlađe dijete svojih pobožnih roditelja, i to baš osmo dijete kao što je i David bio. Ne znamo potanko kakva su bila druga djeca Tome i Tade Antić, ali sigurno znamo da je Gospodin izabrao za sebe onog najmlađeg, malog Antu, koga su roditelji, kako nam opisuju životopisci o. Antića, posvetili Gospodinu još prije njegova rođenja.

O. Antić je bio obdaren lijepim naravnim darovima, bio je vrlo inteligentan i pronicav, bio je vrlo živ i pobožan, ali je imao i neke prirodne defekte, primjerice defekt u govoru, no Gospodin je upravo njega izabrao za svoga pomazanika, a ne nekoga od njegove starije braće koji su možda, ljudski sudeći, bili i mnogo prikladniji od njega, kao što nije odabrao nijednoga od starijih sinova Jesejevih, već onoga najmlađeg Davida.

Gospodin je htio da se upravo preko o. Ante što više očituje Božja moć i snaga. Preko njega je na jedan tihi i gotovo neprimjetan način izveo velika djela u dušama mnogih s kojima je o. Ante dolazio u dodir — kao učitelj, kao odgojitelj, kao ispovjednik i kao duhovni vođa, kao zaštitnik siromašnih i onih koji su se našli u različitim krizama, o čemu smo već govorili.

On je bio izvorno sredstvo u Božjim rukama, preko njega obistinila se je ona »Silan je Gospodin u djelima svojim!«

O da, Gospodin je silan u svim svojim djelima, ali je najsilniji u Svetima svojim. Našeg o. Antića još nemamo na oltaru, još ga nemamo ni u popisu blaženika, ali znamo da je po sudu onih koji su ga poznavali već ovdje na zemlji dosegao najviši stadij savršenstva. Kao čovjek bio je podložan i nekim ljudskim slabocama. Mogao je i pogriješiti, kao što se katkada i dogodilo, ali se je za svoje pogreške, učinjene iz ljudske slabosti, uvijek iskreno kajao, pitao oprostjenje ne samo od Boga, već i od ljudi, čak i od svojih učenika, i najčvršće odlučivao da će ih iskorijeniti, služeći se pri tome i sakramentom ispovijedi. Poznato je da se je, barem u zadnjim godinama života, svaki dan ispovijedao.

I ovdje se nalazi po koja sličnost sa sv. kraljem Davidom, Božjim pomazanikom. I David je bio čovjek, podložan ljudskim slabocama i nesavršenostima, znao je pasti i pogriješiti, ali se je za svoje padove i grijeha znao i iskreno kajati i udarati u prsa govoreći »Smiluj mi se, Bože, po velikom milosrđu svome...« (Ps. 50). Na kraju mi ga ipak slavimo kao sveca i velikana St. Zavjeta.

Braćo, ovdje nije mjesto ni forum da izričemo svoj sud o svetosti našeg o. Ante, jer je za to nadležna

Crkva po Petrovu Namjesniku na zemlji. Mi ovdje govorimo samo o onome što se nama čini i kako smo ga doživljavali dok je još bio na zemlji. Ako Bog bude htio da on stigne na naše oltare, pobrinut će se dajući preko njega svoje milosti i tvoreći preko njega svoja čudesa.

U prilog svetosti o. Ante Antića ne bih ovdje htio dalje nabrajati ni njegovu postojanu molitvu, ni njegovu trajnu predanost u volju Božju, njegovu duboku poniznost, njegov neutrudivi rad u ispovjedaonici niti još mnogo toga što ga je resilo po sudu očevidaca. Ništa od svega toga, ali bih ipak spomenuo nešto drugo: spomenuo bih neodoljivu privlačnost koja je iz njega izbijala za vrijeme njegova zemaljskog života, a koja i danas privlači ljudska srca; kažu da je baš to najveći dokaz da je netko bio svet.

O. Ante je bio, kako neki vele, »duša od čovjeka«, koji je k sebi sve vukao, koji je za svakoga imao vremena i srca. Osjećao je potrebu da iz punine, koju je imao, drugima dariva. Bio je, u jednu riječ, »divan Kristov miomiris«, kako sv. Pavao traži od svojih vjernika (2 Kor 2.15); a to je glavni razlog što su mnogi k njemu hrlili i što danas mnoge privlači.

Braćo i sestre, »divan Kristov miomiris« — svetački život o. Antića, a možda i milosti koje smo njegovim zagovorom od Boga primili, privukle su i nas večeras. Zahvalimo Bogu što nam je u njegovu ži-

votu dao primjer kako i mi trebamo raditi oko vlastite svetosti, jer je cijela Crkva i svaki vjernik pozvan na svetost; ne na onu teoretsku svetost, već na svetost života, koja znači trajni proces, trajni uspon do što veće sličnosti s Kristom. O. Ante nam je dat u tome uspinjanju kao veliki uzor, kao veliki znak, kao svijeća postavljena na svijećnjak, da svijetli svima koji su u kući (Mt 5,

15) i pokazuje put na strmom i hrpavom uspinjanju prema vrhuncima svetosti.

Zahvalimo mu i na velikim duhovnim milostima koje smo od Boga njegovim zagovorom primili još za njegova zemaljskog života ili poslije njegove blažene smrti kroz ovih 13 godina.

I još nešto!

Neka večeras svatko iz bogate riznice njegovih kreposti izabere za sebe jednu, koju će kušati ostvariti u svome vlastitom životu, jer ni sveći ni kreposni ljudi nisu pred nama za to da im se divimo i da njihovim posredstvom od Boga milosti molimo, već da u prvom redu za to njihov život u vlastitom životu pokušamo nasljedovati i njihove kreposti ostvariti na sebi.

Kad biste večeras mene upitali, koju ću krepost iz te bogate riznice njegova života za sebe izvući; drugim riječima, kad biste me upitali, što mi se kod njega najviše dopalo, a imao sam dosta vremena da ga izbliza promatram, jer mi je punih sedam godina bio učitelj i odgojitelj, rekao bih da mi se kod njega najviše dopalo to, što nikada o drugome nije loše govorio i što nikada nisam čuo da je drugoga omalovažavao, potcjenjivao ili neljepim imenima nazivao, već je svakoga s ljubavlju primao i za svakoga vremena i strpljivosti imao.

To je bez sumnje visoki stupanj savršenstva, jer smo mi ljudi upravo u tome vrlo slabi; o drugome lako i na prečac donosimo svoje sudove, druge mnogo pretresamo, kod drugih vidimo i trun u oku, dok u isto vrijeme kod sebe ne vidimo ni grede (Mt 7, 3-5). On se je, međutim, u ovome savršeno držao one evandeoske: »Što ne želiš da drugi tebi učini, ne čini ni ti drugome... (Mt 7, 12); i one »Tko te je postavio za suca Tvoje braće?« (Izl 2, 14)

Braćo i sestre, štovatelji o. Antića, ja večeras za sebe uzimam ovaj miomirisni cjetić njegova života. Uzmite i Vi nešto što Vam se osobito dopada i što će biti najkorisnije i najpotrebnije za Vaš vlastiti duhovni život.

Ako svi koji smo večeras ovdje nazočni tako učinimo, naš je susret opravdan; ovo nije izgubljeno vrijeme, naprotiv ovo je jedna stepenica naprijed prema onom pravom životu kojega je, duboko smo uvjereni, naš o. Ante već osvojio. Uz naše dobre odluke za vlastiti život dodajmo večeras i svoje vruće i jednodušne molitve da Crkva Božja po Petrovu Namjesniku čim prije i službeno potvrdi krepostan život o. Ante i, ako tako Bog hoće, čim prije ga postavi na naše oltare. — Amen!

Dr. fra Stjepan Vučemilo,
provincijal

PRISUTNOST

1. — Ona velika Božanska PRISUTNOST! K njom nas je blagopokojni o. Ante Antić usmjeravao i u njoj želio usidriti. »Izvrši sve što traži tvoja dužnost, ali uvijek budi u Bogu«.

Ta Prisutnost bila je ambijent u kojemu se on kretao i zrak koji je udisao. »U njemu živimo, mičemo se i jesmo« (Dj. 17, 28). To je bio njegov život.

Više puta kad si stupio u blizinu tog Božjeg čovjeka, činilo ti se da nije sâm. Imao si dojam kao da je upravo s nekim općio i sada se na čas rastaje s tim tajinstvenim Prisutnim, da bi nam posvetio svu svoju pažnju i ljubav, kojom se maločas ispunilo njegovo svećeničko srce na izvoru vječno Prisutnog. Zato je njegova ljubav i bila tako nešto drago i lijepo kao da nas kroza nj ljubi samo Božje Srce.

Ova Božanska Prisutnost, kojom je bio obuzet njegov duh, kao da je ispunjala ozračje oko njega u onoj priprostoj sobici i u Gospinoj kapeli ili u mračnoj Kripti uz bočnu ulicu Socijalističke Revolucije. U njoj je on ronio i kad smo ga slučajno sreli na stubištu ili po hodnicima njegova samostana.

Pater Antić bio je »željan Boga« kako kaže J. Šimunov.

»Kad bi me pitali, koja bi bila glavna crta O. Antića, rekao bih: '... Bavljenje Bogom'. Tako sažeto je okarakterizirao pošt. o. B. Duda duhovnu preokupaciju o. Antića.

On je Boga tražio u knjigama, otkrivao ga u dušama, postajao mu sličan po krepostima, sjedinjavao se s Njime po dugim molitvama.

Naš dobri P. Antić nije bio neki čudak, niti kakvo nadzemaljsko biće. Bio je čovjek sa svim duševnim i tjelesnim osebinama što su dio Evinih sinova. A one nam daju dovoljno prilike za borbu i trpljenje. Ali upravo tu je on bio drugačiji negoli ljudi okrenuti samo naravnom shvaćanju života.

Ako smo imali otvorene oči prema dragom liku o. Antića i srce iskreno pred njim, mogli smo uočiti kako se on snalazio u situacijama kad bi narav ili tijelo mogli dati otpor i pobunu. Činilo se da živi stalno oslobođen na Nekoga tko je jači od svih naših slabosti i moćniji od svih neprijateljskih sila oko nas. Bio je prožet vjerom da je Bog u isto vrijeme i Moć i Ljubav uvijek spremna da nas u sebe primi. Zato je ovaj Božji ugodnik već od rana nastojao živjeti u toj posvudašnjosti u kojoj smo jedino sigurni od svega što nas može odvratiti od našega konačnog cilja. Njegove jednostavne ali doživljene riječi o Božjoj Nazočnosti, u kojoj trebamo živjeti, potresale su dušu i povlačile u neku posebnu sabranost:

»Gospodin će te povesti na Kalvariju, ali će uvijek biti uz te, jer te ljubi...«

»Želio bih da se odlikuješ u poniznosti i jednostavnosti ali da budeš uvijek u Bogu. Ako te pitam, gdje si? da možeš uvijek odgovoriti: U Bogu...« (s. I.).

»Živite u nazočnosti Božjoj kao janje s Janjetom žrtvovanim pred Presvetim Trojstvom!« (M. A.).

* * *

Sjećam se iz prvih godina svog redovništva, kako nas je jedan voditelj duhovnih vježbi oduševljavao za život s Bogom. Za ilustraciju naveo je primjer nekoga gorljivog redovnika, koji je intenzivno nastojao živjeti u Bogu. I bilježio je svoje vježbanje u Prisutnosti Božjoj. Jednoga dana zapisao je: Pedeset puta mislio na Boga... Drugi dan 200 puta, pa 500 puta i tako dalje. Kad više nije mogao brojiti, napisao je: Dan pun Boga!

Teško da je ikome od nas — osim njegova duha, vode, poznato kako se mladi i zreli Ante Antić vježbao u životu jedinstva s Bogom. Ali u godinama kad smo ga upoznali, smijemo reći, da ga je milost tako daleko

uzdigla u sjedinjenju s Bogom prisutnim u njegovoj duši i oko njega, da bismo mogli napisati, ne samo »dan pun Boga«, nego »život pun Boga«.

Dne 7. ožujka 1965. godine poslije podne kraj njegova lijesa pred mrtvačnicom na Mirogoju izjavio je pošt. o. I. Kozelj tako reći u ime svih koji su ga pobliže poznavali: Sve ono što smo s divljenjem promatrali u osobi dragog o. Antića, bilo nam je jasno »da nije naučeno ni s mukom stečeno, nego da je to spontani izljev nutrinje, koja je sva prožeta Kristovim duhom«.

»Vivo, jam non ego, sed Cristus in me« (Gal 2).

Svjescni te stvarnosti Velike Prisutnosti kojom je bio prožet sav život našega dobrog Oca i Vođe postaju nam jasnije izjave i priznanja pojedinih njegovih penitenata o utjecaju susreta s poštovanim i voljenim o. Antom Antićem.

Dopustit ćemo da nam oni progovore:

»Ja sam uvijek išla k patru Antiću kao na razgovor s Bogom« (s. Im.).

»Iz njegove sobice izlazili smo uvijek duhovno jači, plemenitiji, svježiji...« (Jedan njegov duhovni sin).

»... Tek što otvorih vrata,

Ništa me nije pita,

A govorit je stao

Upravo ko da čita:

Vjerujte da sunce blista

I onda kad vlada tama.

Nad vama Netko bdije,

Vi nikad niste sama...« (s. T.)

»Kad bismo k njemu došli, činilo se kao da nas je upravo čekao« (g. Z.).

»Milosti i spoznaje dobivene na duhovnom razgovoru s mojim svetim D. Vođom obično me bace daleko od svijeta i povuku duboko u Boga. Onda za mene ništa nema čara što nije Bog... I u tom stanju najradije bih sve ljude zagrlila kao svoju braću i sestre« (s. A.).

Po ovim i mnogim drugim priznanjima možemo zaključiti da Prisutnost u kojoj je Otac živio i kamo je želio uvesti druge nije njegovu duhovnu djecu sakatila niti dijelila od života i od ljudi kao Božjih stvorova. Naprotiv, kad bismo se vraćali od P. Antića, bili smo ispunjeni nekom duhovnom atmosferom koja kao da nas je izolirala od gradske buke i vreve. Zato nas nije smetala ni gužva u tramvaju ni grubost pokojeg nervoznog suputnika. Iz te tihe sabranosti nije nas izbacilo ni sivilo dnevnih dužnosti, na koje smo se vraćali s više elana, ni susret s teškim karakterima, s kojima smo željeli iznova u ljubavi i slozi živjeti i doći k Bogu.

Sve se ovo može protumačiti samo nadnaravnim zahvatom milosti koju je Bog obilno izljevao preko svog Sluge prožetog Božanskim životom.

Gospodine, klanjamo Ti se prisutnom u životu Svetih!

* * *

2. — Iz ovako ustaljenog života o. Antića u nadnaravnom svijetu Božje Prisutnosti rezultirala je jedna druga nenaravna pojava. To je nama neprotumačivi fenomen: Prisutnost osobe koja je udaljena.

Poznato je da su mnogi od njegovih pokornika imali prilike doživjeti ovu teško objašnjivu činjenicu: O. Antić nam najednom POSTANE PRISUTAN. On nam je bliz, uz nas iako nevidljiv. Ne bi se moglo reći da je to ona milost bilokacije, o kojoj čitamo u životu nekih svetaca. A još manje neka magična moć nekog medija. Daleko to od pravovjernog svećenika i bogobojaznog redovnika o. A. Antića.

I slijedeći primjer neka nam o tome nešto rekne:

»Dne 30. 11. 1964. godine, piše jedna redovnica, bila sam dosta udaljena od Zagreba. Ali osjećala sam na

posebni način prisutnost Oca. On je tu, poput valova neprestano doživljavam njegovu dušu... Kad sam se nakon par dana vratila u Zagreb i 8. prosinca otišla k D. Ocu, rekao mi je: Ja sam bio s tobom ovih dana; molio s tobom, trpio i ljubio... Upravo se sve poklapalo s onim mojim doživljajem« (s. N.).

Smatram da ta duhovna prisutnost P. Antića uz pojedine duše ima svoje porijeklo u Bogu kome se on posve predao u neopozivo vlasništvo. Vjerujem da se je Gospodin Bog mogao njime poslužiti kao čistim sredstvom da i na taj način bude uz nas. Jednom kao opomena i upozorenje, drugi put kao poticaj i pomoć u težnji za ostvarenjem uzvišenih ideala i načela koja je on zastupao i velikih planova što ih je postavljao za pojedine duše njemu povjerene.

Ovakav doživljaj prisutnosti D. Vođe nije ovisio o nama ni o našoj volji nego posve o milosti. On je znao ulijevati u nas neko strahopočitanje od kojega se upravo nismo snalazili... Drugi put opet neki mir i utjehu kao znak da nas Bog ljubi.

Gospodine, hvala Ti na Prisutnosti našega Oca i Vođe uz nas!

* * *

3. — Sa svim štovateljima blagopokojnog O. Ante Antića ovdje Ti, Gospodine, želim reći hvala još na jednom daru: NA POSMRTNOJ PRISUTNOSTI dragog nam Patra.

Zahvaljujem Ti za njegov duh koji kao da još uvijek struji iz one siromašne ćelije, koja je svjedok tolikih njegovih patnja i Božjih pohoda njemu i dušama. Kad se nađemo u njoj kao da nam se uprisutnjuju sve milosti doživljene pred našim svetim Vođom, koji je obećao »Bit ću uz vas i nakon smrti«. U toj izbici tajna kao da još čujemo njegove riječi »blagoslovit ću vas« u kojima nam se ponazočuje uzdignuta ruka Očeva na posljednji blagoslov upravljen nama osobno.

»Budite mirni, ja ću vas s neba pratiti« (13. 2. 65. — M. A.).

Radi svega toga mi volimo navraćati se u samostan Gospe Lurdske pun sjećanja na svetog redovnika, koji je u njemu ostavio toliko dragih tragova svoje Dobrote, koja kao da je i sada još tu prisutna.

Hvala Ti, Gospodine, i za neraspadnuto tijelo našega Oca Antića što počiva među nama pod kamenim sarkofagom u donjoj Crkvi Gospe Lurdske. Oko nje ga se s pouzdanjem okupljaju njegovi štovatelji puni uvjerenja da je njihov o. Ante kod Boga moćan zagovornik.

Ali nadasve hvala Ti, moj Bože, što je naš Dobri Pater s nama u našem životu s njegovim svjetlom i sjenama. S njim se čovjek može susresti kao sa živom osobom koja zna za naše probleme, strahove i nadanja. »Kad mu dođem u gotovo nerješivim situacijama, znam da će se dobro svršiti. On upravo čudesno pomaže«.

»Otac u mome životu čini čudesa. Toliko osjećam njegovu prisutnost, da to ne znam ni izreći. On je sa mnom osobito u prelomnim časovima života... Na mom diplomskom ispitu Otac je bio prisutan gotovo opipljivo. Ne znam to izraziti, ali bilo je više nego vidljivo« (I.).

Ta povezanost s našim dragim Pokojnicima, koji nam se čine prisutnima, uvijek je dragocjena. Koliko je onda utješnija ako je to nastavak naših duhovnih veza s Božjim odabranicima s kojima smo se u životu u Bogu povezali. A naš odnos s blagopokojnim o. Antom Antić i jest bio samo u Bogu i po Bogu, kojega smo tako očito gledali prisutnoga u njegovoj osobi i u njegovim činima.

U tome je i tajna uslišanja naših molitava upravljenih blaženicima na nebu, među kojima vjerujemo da je i naš dobri O. Ante Antić.

Božanska prisutnosti! Učini nas pripravnima na tvoje pohode i raspoloživima za tvoje zahtjeve!

M. Andelina

PORUKA FRA ANTE ANTIĆA

U POVODU OBLJETNICE SMRTI I KOMEMORACIJE

Krist je uvijek ondje gdje je obećao biti: u svijetu u Crkvi, u nama, u pojedincu.

Učiteljstvo njegove Crkve upućuje nas i uči da se Gospodin poglavito potvrđuje u svecima i ugodnicima svojim. I s njima, i s nama On je sve do konca svijeta. Uvijek, i u vječnosti.

U naše dane i na ovom tlu služio mu je, svjedočio je o Njemu i bio djelitelj Njegov skromni franjevac o. Ante Antić.

Od trenutka rođenja (16. travnja 1893. u Prvić Šepurinama) pa do svoje smrti (4. ožujka 1965. u Zagrebu) fra Ante je služio Bogu svome želeći biti svet. I ništa, baš ništa drugo nije bilo važno, važnije i presudnije nego služba, vjernost i pouzdanost, tvrdo ufanje i ljubav prema Kralju svih vjekova. Načelo mu je bilo jasno: treba biti svet. »Ništa drugo. Bog prvi i jedini. Sve što te snađe u životu, sve je sporedno.«

U životu pak Antinom bilo je mnogo »sporednih« događaja koji su mu pomagali u očišćenju, produhovljenju i ostvarenju zamisli koju je imao Stvoritelj kada ga je uputio životnim stazama, po kršu i tlu našem.

Tegobe i pogibelji nisu bile malene, ali redovnički zaljubljenik križa i Raspetoga znađe istinsku mudrost prihvaćanja i upućuje sebe i druge: »Ljubi križ, zagrlj ga svom svojom dušom i svega sebe predaj Bogu da te razapne...«

Učitelj redovničkog podmlatka, često i radosno spominjani o. Magister, ugodnik Božji fra Ante je ostavio oporuku svima, da nam Raspeti uvijek mora biti blizak, u krhkoj osamljenosti našoj dok smo raspeti nad ponorima novoga i staroga u sebi i oko sebe. Bog mora biti sve: prvi i jedini. Njemu se treba predati, a »Križ mora biti sva tvoja ljubav.«

Svjedočeci i potvrđujući svoga Učitelja fra Ante je svetost promicao, raskoš ljubavi Božje oko sebe propisao svima: redovničkoj subraći, svećenstvu, svjetovnjacima, posebice pak osamljenicima, nemoćnima, bolesnicima. Covjekoljublje duboko i iskreno prožimalo je čitavo fra Antino biće jer je u naše doba u subraći ljudima prepoznavao dobrog Propovjednika ljubavi koji je hodajući po zemlji judejskoj obećao neprolaznu nagradu onima koji su mu pomogli kad je bio gladan, žedan, gol, bolestan i u tamnici... Gospodin se je poistovjetio sa siromašnima (bez dobara, bez zdravlja, bez slobode), a fra Ante je u punini želio po Mariji, Majci Gospodinovoj, okristoviti svoje biće znajući: »Ona će učiniti da u tebi živi samo Isus Krist.«

Ne može se ukratko nizati što je fra Ante bio, što je sve za druge učinio. No unatoč brojnim napisima o njemu, mnogim zahvalnicama za milosti primljene po njegovu zagovoru, ostaje ipak najtrajnije i bitno u životu fra Antinu, u životu ugodnika Božjega i našega — »Gospodin je duh koji se nad sve diže. On je nad svima. Uza nj trebaš pristajati i k Njemu težiti.«

U naše dane, dok Vicepostulatura (Vrbaničeva 35) prikuplja građu za postupak službenoga crkvenog priznanja svetosti života fra Antina, ostaje svima najljepša poruka,

jednostavna, redovnička, ljudska, potresno kršćanska baš za naše doba, poruka svima koji vjeruju i svjedoče:

»Stoga vas u Gospodinu molim: mirno, pouzdano, veselo i predano nastavite vaš put, vaš rad, vašu žrtvu. Ništa ne tražite, ništa ne odbijajte, ništa ne proštajte u službi vašoj. Nastavite svoju molitvu...«

Poziv na euharistijsko slavlje upućuje danas Crkva riječima Proroka koji je objavio: »Gospodin, Bog tvoj, u sredini je tvojoj, silni spasitelj« (Prorok Sefonija). Zato ne postoji drugi put do sreće, nego »sve svoje misli i rad upravljati samo na Boga« (fra Ante). Gospodin nas zove k sebi, da budemo Njegovi, jer nas ljubi. Odbiti ljubav znači griješiti. Za kršćanina grijeh je odbačena, izigrana, pogrđena ljubav Božja.

Povjeravajući Mu sebe, moramo biti čista srca.

I. Suvremeni pisci duhovnosti slažu se da je našem, današnjem čovjeku i kršćaninu potrebno susresti Boga u svagdašnjem životu. Bog nije danas nikomu stranac, koji traži što vanje. Čovjeka prožima svijest da je dijete Dobroga Oca, suradnik u izgradnji kraljevstva Božjeg u sebi i oko sebe.

Fra Ante je čitavim bićem svojim bio Božji — ne samo posvećenim redovništvom nego puninom svoga čovjštva i opstojnosti susretao je Gospodina dnevno, bio je uz Njega i silno je želio biti s Njim. Svojim je životom svjedočio riječi apostola Pavla: »Ne budite zabrinuti ni za što, nego u svemu — molitvom i prošnjom, sa zahvaljivanjem, očitujte svoje molbe Bogu« (Fil 4, 6).

Krist je fra Anti bio u središtu svega, u srcu svijeta. Znao je da je Bog uz njega, da ga čeka; Bog ga ljubi i želi surađivati s njim u njegovoj svagdašnjici, u svemu. Zato jednostavni franjevac znade: »Da u istinu budem dijete vjere, moram moliti, mnogo moliti« (BILJ. I, 11. svibnja 1960). Fra Antin život, na-

ime, nije bio drugo. Molitva. Puna, neprekinuta, ustrajna i postojana, srdačna i sinovski iskrena molitva. Prava molitva.

Bez molitve nema fra Ante, jer bez Boga i suradnje s Njime nema redovništva, ni svećeništva, nema niti čovjštva. Iz te istine izvire franjevačka poruka jednoj duši: »Budi puna Boga — nosi ga svima, nosi ga svijetu... Bog se mora proslaviti u tebi« (BILJ. I, 10. ožujka 1962).

Nazočan je Gospodin u svemu i u svima, u tajnovitom spletu povijesnih zbivanja, osjetljiv za sve što se događa, zaljubljen u djelo svoje — u svakoga od nas. I voli očinski razgovor sa sinovima svojim, upleten je u sklopljene ruke moćnoga i divnog čovjeka, koga je stvorio na sliku i priliku svoju te mu darovao dio moći svoje: um i srce. Zato kaže sluga Božji: »Nastoj svoju volju što više prilagođavati Božjoj volji i u svemu što te snađe gledaj volju Božju« (BILJ. I, 3. siječnja 1962).

II. Pred Bogom se treba zaustaviti, treba Mu reći riječ, našu — ljudsku. Danomice Gospodin počinje svoj govor s nama. Sa mnom. Ali treba biti iskren. Jer Bog želi čuti od mene baš o — meni, o bližnjemu mome, o svemu što me okružuje, potresa: o životu ljudi, svijeta.

Pred Gospodinom se treba zaustaviti, bez zapreka i suzdržljivosti. Treba s Njim govoriti, treba Ga moliti. I pitati poput grlatog mnoštva u Lukinom evanđelju: Što nam je, dakle, činiti? I ponoviti to pitanje kao što su učinili carinici i vojnici.

Svima je odgovoreno: »Tko ima dvije haljine, neka podijeli s onim

koji nema; u koga ima hrane, neka učini isto; ne treba utjerivati više nego što je određeno; nikomu ne treba činiti nasilje« (Lk 3, 10-18).

Fra Ante sve pojednostavljuje: »...prepustite se Bogu... Dijete moje... pustite da vas Bog vodi...« (BILJ. I, 21. veljače 1960).

To je najljepša molitva: prepustiti se Ocu! Jedino Njemu. Sve Mu povjeriti: htijenja, želje, radosti, boli. I — križeve! Jer »krepost se ne sastoji u vježbama, nego u želji, u težnji za Bogom« (BILJ. I, 10. ožujka 1963).

Ništa iznimno. Ne treba bježati, Ni lutati.

Živjeti treba ondje kamo nas je Otac uputio, na tlu koje nam je odredio, namijenio. Treba živjeti baš ondje gdje želi borbu, ostvarenje kraljevstva Njegova, u meni i svima nama.

Boga treba susretati na svakom koraku, treba ga prepoznati u svakom substratu, u stvorenju svakom, u sebi. I treba znati reći jednostavno, predano: Oče! Ne treba mnogo riječi. Ne. Treba samo »neprestano, živjeti u Presv. Trojstvu žrtvujući svoj život za duše...« (BILJ. I, 27. lipnja 1963).

Upućujući duše u smisao molitve i prihvaćanja života i dnevnih briga i teškoća fra Ante je označio sidrišta svakomu koji plovi prema vječnosti: »molitva; postati u molitvi ukorijenjen... Križ, ukorijeniti se u Križ...« (BILJ. I, 3. siječnja 1961). Kad su mu se pojedinci preporučivali u molitve sluga Božji to prihvaćaća zdušno, svetački:

FRA ANTE - REDOVNIK

Danas se mnogo govori i još više piše o krizi redovništva, o njegovoj promašenosti u današnjem svijetu, nastoji se pronaći način, da bi ga se na umjetan način »približilo« današnjem čovjeku, koji kao da je udaljen od načina shvaćanja i ne osjeća potrebu redovnika kao ranije.

Da li je to istina? Ima li svrhe biti redovnik i da li on treba ovom svijetu danas? Šta on znači za čovjeka današnjice?

Da bismo sami našli odgovore na postavljena pitanja promotrimo fra Antu kao redovnika. On je živio u naše doba i još su živi mnogi, koji su ga dobro poznavali, tražili, posjećivali.

Šta znači biti redovnik? To znači prihvatiti određeni, točno definirani način života radi Boga, iz ljubavi prema Njemu, tako da na poseban način postaneš Njegovo vlasništvo, Njegove ruke i noge, Njegova prisutnost.

Redovništvo u sebi uključuje vertikalnu, ali i horizontalnu — bar se tako danas pokušava dijeliti čovjekovo djelovanje — usmjereno prema Bogu i prema čovjeku.

Budući da je sebe poništio, predao, čovjek autentičnije može izarivati Boga, unositi Ga u svijet, a s Njime i svu moguću ljubav, milosrđe, dobrotu, samilost, razumijevanje, pomoć, praštanje.

Mi koji se sjećamo fra Ante i zahvaljujemo Bogu za susret s njime, mirno možemo reći, da je on za nas bio susret s Bogom nevidljivim, ali preko Njega istinski doživljeno prisutnim. Fra Ante je, postavši redovnikom, proživio svoj vijek opslužujući tri osnovne redovničke dužnosti: siromaštvo, poslušnost i čistoću. Nije ga održavanje redovničke stee udaljilo od čovjeka niti od današnjice već ga je dapače učinilo samilosnijim, bližim, toplijim prema čovjeku — patniku, stradalniku, radniku, intelektualcu. U njegovu srcu je bilo mjesta za sve, za svaku ljudsku bol i nevolju, za svaku ljudsku radost i zanos. Pa kada bi ga čovjek susreo onako ponizna, nasmiješana, spremna da sa-

»Molio sam i želim da budeš duša razmatranja, duša meditacije, kontemplacije. Duša sabranosti. Stavljam te u tabernakul da tješiš Isusa« (BILJ. I, 23. ožujka 1964).

Tako je fra Ante jednostavno odgovorio na pitanje istaknuto u Lukinom evanđelju: što nam je činiti?

Ništa iznimno: moliti. Puninom i dostojanstvom svoga bića razgovarati s Ocem, povjeravati Mu sebe i o sebi, o tijeku vremena i života, o svemu. Razmatrati, biti sabran svjestan nazočnosti Gospodinove; biti u svetohraništu i tješiti Isusa.

U zahuktalom našem dobu, u ovom gradu, zabilježio je fra Ante svoje životno poslanje: »Najviše prošim od Boga da mi udijeli milost svoje svete prisutnosti, da svatko, tko dođe k meni ne nađe mene, nego Isusa. Kad otiđu od mene neka budu puni Isusa i Duha Svetoga« (PISMO DUH. OCA iz god. 1963).

U tome je srž molitvenog života Sluge Božjega, putokaz njegove djelatnosti.

III. Čovjek mora slijediti Krista, njegov životni put. Njegov križni put. To je bitni zahtjev: promatrati uspon Kristov na Kalvariju. U tome je punina, i zrelost molitve.

Ugodnik Božji to znade i piše svome duhovnom ocu. »Hvala dragom Bogu na posebnoj milosti, da iz srca primam svaki križ i spreman sam s Gospodinom piti njegov kalez. Sve primam iz ruke Božje... u svemu želim ispuniti svetu volju Božju.« (PISMO iz god. 1963).

Križni put Gospodinov upućuje stazama patnje, pogrde, prijezira, a vodi nas subratu koji boluje ili tamnuje, beskućniku koji duž ulica traži sućut, topli pogled, ljudsku riječ (možda i pomoć). Zato fra Ante traži od povjerenih mu duša da im ideal bude Propeti Krist te da u Križu

treba uvijek primati sve što Njegova ljubav pošalje: »Križ mora postati tvoje najdraže zanimanje. Ti se moraš tako sjediniti s križem da ga nosiš svaki dan i da ga želiš nositi. Moraš se ukorijeniti u križu« (BILJ. I, 28. ožujka 1961).

Doista, najljepše je biti ukorijenjen u Križu. U običnom malom životu, koji po svjesnoj žrtvi postaje golem. Krista, naime, raduju sitnice svagdašnjice; Cirinejčeva pomoć u osamljeničkoj silnoj ljubavi. »Ako nisam u duhovnom razgovoru s dušama, onda molim, čitam duh, štivo i radim s dragim Bogom«. (Pismo duh. ocu, iz god. 1963). Tako veli fra Ante.

Moliti i raditi s Bogom — to je najljepši, najpuniji i najsvetiji smisao života, najdraža žrtva svoje osobnosti. Zato potiče i druge da svoje molitve sjedine s njegovim pa obećaje da će »posebno moliti za tebe i svaki dan ću ti doći s kaležom i hostijom. Ti moraš biti sveta«. (BILJ. I, 12. lipnja 1961).

Najljepši prikazni dar je za fra Antu: »ljubi križ, zagri ga svom svojom dušom i daj se sva Bogu da te razapne« (BILJ. I, 4. ožujka 1961).

To je molitveni, žrtveni, prikazni dar. Najdragocjeniji koji čovjek može prinijeti.

IV. Promatrati život, svoje redovništvo Božjim očima značilo je za skromnoga franjeveca biti znakom Božje ljubavi, međašem u spletu zlobe i dobrote, zloće i plemenitosti. Zato želi »da dnevno rasteš u ljubavi prema Bogu i čovjeku. Ti imaš ljubiti sve ljude Isusovom ljubavlju...« (BILJ. I, 27. lipnja 1962).

Objasnio je to fra Ante: »Boga ljubiti u ljudima, to je prava ljubav prema bližnjemu... Željati da se Bog proslavi u dušama, da On uzraste u njima, to je prava ljubav.

Zato uvijek ljubi sve ljude, svima pomaži, svima koristi i Bog neka bude veza između tebe i ljudi. Čini dobro bližnjemu radi slike Božje u njemu.« (ONDJE).

Pred Ocem je ugodnik Božji doživljavao veliku tajnu ljubavi koja je počela u zoru njegova života. Shvatio je da mu je samo jedan životni cilj — usmjerenost i predanost Gospodinu, neprekidna ljubav prema Njemu i prema čovjeku. Njegov je život doista bio dašak divovskog i vječnog pokretnog svemira u komu je Jedan koji svima ravna i svemu gospodari. Jedan — Otac naš.

Fra Ante je htio da njegov molitveni život u svemu bude srdačni, topli otkučaj ljubavi, odgovor vječnoj Ljubavi, svjedočanstvo Respetoga, molitva i razgovor s Ocem.

U zajedništvu s fra Antom, prožeti sinovskom ljubavlju i predanošću u volju Očevu svi mogu sa Sinom vječnoga Oca govoriti »OČE NAŠ...«

V. Biti sjedinjena s Gospodinom je potpuna predanost volji Očevoj. Fra Ante poručuje: »Želim, dijete moje, da budeš mistična duša, da dođeš do mističnog sjedinjenja s Kristom.« (BILJ. I, 27. lipnja 1962).

Pred Gospodinom se ne može drugo nego očekivati dolazak Njegov pod naš krov, sjedinjenje s Njim, premda nismo dostojni...

VI. »Tada dolazi molitva mira. Duša osjeća da je uronjena u Boga. Sva je u Bogu i osjeća u sebi žar koji zna da nije od nje same. Ona je puna velikodušnosti i sve bi učinila za Boga. Ništa joj nije teško i ništa je ne može uznemiriti, nitko joj ne može nauditi, jer je sva uronjena u vatru ljubavi Božje... To je uronjenje u Boga i božanski život.« (BILJ. I, 7. srpnja 1964).

sluša, da savjetuje, da se sav unese u tuđu problematiku, da se skrbi i za jelo i za odijelo, i za odmor i za nauku nije mu padalo uopće na pamet pomisliti »taj fratar nije za ovaj život«, već upravo protivno: »on me razumije, shvaća kakove su prilike, kakove su poteškoće čak bolje i od mene samoga.«

Zašto je to bilo tako? Odgovor je samo jedan: fra Ante je po svom redovništvu pripadao samo i isključivo Bogu — radi Njega je ostavio i obitelj i dom, odrekao se svih blagodati ovog svijeta, da bi pripadajući Bogu, mogao služiti bratu čovjeku bez ikakove nade i potrebe da bude cijenjen, nagrađen, hvaljen, da uživa kakove koristi ili prednosti ovog svijeta.

Smijemo li i možemo li uopće pomisliti, a kamo li reći da je redovništvo preživjelo, da ga današnji svijet ne treba? Bog nam je dao fra Antu, da u njemu doživimo što redovnik znači današnjem svijetu. Bog nas ni nakon njegove smrti nije ostavio u zabludi, upravo u naše dane doživljavamo kako skromni i ponizni redovnici osvajaju svijet svo-

jom dobrotom, svojom ljubavlju i čine djela, suđeci ljudski, nemoguća. Posjet majke Terezije i o. Gabrića i opet nam pokazuje da je redovnik potreban svijetu danas više nego ikada, jer se ljubav gasi na našoj planeti, srca se zamrzavaju i bližnji nam postaje udaljeniji od najudaljenije zvijezde.

Jedino ljubav bez granica, posvemašnja žrtva svih dobara, uronjenost u Boga i život samo za Njega stvara heroje današnjice, daje nadu za bolji svijet.

Ako ovo ne shvatimo i dopustimo da se ugasi iskra posvemašnjeg predanja Bogu u redovništvu ništa nismo shvatili! Jedino što može spasiti ovaj svijet je pripadnost Njemu bez pričuve, velikodušno, bez oklijevanja — onako kako nas je učio fra Ante svojim životom, kako nas i danas potiču majka Terezija i o. Gabrić.

Zato, ako želimo dobro svijetu, molimo se da bude što više dobrih, svetih redovnika i redovnica. I radimo oko toga!

MARIJA LOTTERIO

JEDNA OD SURADNICA OCA FRA ANTE ANTIĆA

Dolaskom o. fra Ante Antića u Zagreb počeo je za Mariju novi duhovni život. Kada je prvi put izašla iz njegove ispovjedaonice kazala mi je: »Našla sam ono što tražim, duhovnika kakova do sada nisam srela.« Od tada je redovito išla k njemu na pomirenje s Bogom.

O. fra Ante je u njoj upoznao dušu, koja bi se dala izvanredno voditi u produhovljeni život. Upoznao je njezinu plemenitost, silnu energiju života i veliku inteligenciju. Govorila je: talijanski, njemački, francuski, a razumjela i čitala engleski.

Kada je fra Ante još bolje upoznao Mariju predložio joj je bili htjela nešto u pogledu duhovnih stvari prevoditi sa stranih jezika na hrvatski. Marija, počašćena takovim prijedlogom, radosno je prihvatila. Potpuno se predala duhovnom vodstvu a i radu kod redovnika takove izvanredne svetosti. Za nju nije postojao drugi život, nego samo onaj, koji ju je vezivao uz Crkvu i Franjevački red.

U župi Gospe Lurdske postojao je Treći Red sv. o. Franje. Nagovorom i poukom o. fra Ante što znači biti članom te zajednice, a svojim dubokim razmišljanjem o Pravilima Trećega Reda zaželjela je ući u tu divnu zajednicu.

Jednoga dana došla je k meni sva uzbuđena s riječima: »Kako sam sretna! Primili su me u Treći Red!«. Nakon kandidature i novaštva položila je na Veliku Gospu 1950. trećoredske zavjete. Kao redovničko ime dobiva »Klara«. Sretna i zadovoljna s tim imenom potanje upoznaje život prve duhovne kćerke sv. o. Franje. U svojem trpljenju češće je ponavljala riječi sv. Klare: »Kako se čovjek može tužiti na trpljenje kad promatra Isusa na križu!« Znala je reći: »Sto više poniženja i patnja na zemlji (a imala ih je na pretek!), to će biti više slave na nebu! Želim, da se moj život odvija Bogu na slavu, a bližnjemu na korist!«

U Trećem Redu mnogo je značila kao s. tajnica i učiteljica novakinja. Uz prvu s. predsjednicu Vilmu Majdić, koja je mnogo učinila za uspjeh i razvitak današnjega Trećega Reda, Marija je pak u svojim dužnostima u kasnijim godinama mnogo pridonijela daljnjem razvitku Trećega Reda.

Rad s o. fra Antom na obostrano zadovoljstvo divno je napredovao. Fra Ante je Mariju više puta zamolio da dađe pouku kojem učeniku u školskim poteškoćama, što je ona rado učinila.

Taj rad je započeo godine 1946. a trajao je do njezine teške bolesti do 9. veljače 1962. godine.

Marija je teško oboljela. Ustanovljen je rak. Podvrgla se operaciji 7. rujna 1961. Činilo se da se stanje poboljšalo, pa se Marija opet predaje radu kod o. fra Ante, ali ne za dugo.

Nesretna bolest se razvija. 9. veljače 1962. mora opet u bolnicu. O. fra Ante, i sam teško bolestan, ne može je pohađati i krijepiti toplim riječima. Zamjena se nalazi u fra Roku Tomiću,

današnjem vicepostulatoru. On je dnevno pohađao i brine se za nju. O. fra Ante piše Mariji pisma, tješi je i hrabri.

Marija hrabro i svjesno ide prema svome zadnjem času. Na upit fra Roka: »Marija, je li Vam žao što odlazite?« Ona mirno odgovara: »Nije! Veselim se da idem Nebeskom Ocu!« U toj teškoj bolesti ona je primjer strpljivosti. Na Veliki Četvrtak, 19. travnja 1962, nešto iza pola noći (oko 1 sat) Marija predaje svoju dušu Nebeskom Ocu.

Marija je znala, da je život na ovoj zemlji samo jedan most, koji spaja naš život s nebeskim. Ona je svoj daleki put usmjeravala svojim radom za Boga, Gospu i sv. Franju. Znala je, da na svršetku puta stoji Otac, koji je promatrao njezin životni put i dočekao je prema njezinim zaslugama. Marijina mudrost sastojala se u ljubavi za druge — a trpjeti za sebe.

Profesor fra Mario Stipić održao je 23. travnja 1962. na grobu posmrtni govor. Među ostalim je rekao: »Došao je čas, kada Krist glasno postavlja pitanje 'Jesi li voljan piti od moga kaleža?' Čovjek se strese na taj upit! Ali je Bog vjeran, podao je milost snage prosvjetljenja! Teška bolest bila je generalna proba za njezinu dušu. Sačuvala je mir držeći se volje Božje. To nam svjedoče njezine riječi posljednjih dana: »Kako se veselim Velikom Tjednu! Ne bojim se smrti. Ta ja imam dobrog Oca Nebeskog! A šta imam izgubiti na ovome svijetu?«

S posebnim poštovanjem prate je na vječni počinak svi oni, koji su bili vezani duhovnom zajednicom Asiškog Siromaha, a osobito čuvari Lurdskog Svetišta, gdje je nalazila kutak pobožnosti.

Poslije smrti Marijine o. fra Ante piše njezinoj prijateljici: »Ucviljena sestro! Sestre Marije, tajnice i učiteljice u Trećem Redu nema više među nama. Vidjet ćete veliku, veliku promjenu, jer nemate svoje drage, svoje dobre, svoje pametne sestre Marije, koja Vas je dobro razumjela, zgodno tješila i lijepo pomagala svojim savjetom i u radu oko napretka Trećega Reda bila Vam je desna ruka.

Neka Vas u Vašoj velikoj žalosti i osamljenosti tješi i vedri sveta vjera i čvrsta nada, da sestra Marija uživa dragog Boga i da Vam s neba zahvaljuje i moli za Vas.

fra Ante Antić

Bivši upravitelj Trećega Reda o. fra Stanko Radić piše: »Marijinom smrću ta zajednica izgubila je zaista dobrog, vrijednog, požrtvornog člana. Dok mi svi sa sobom nosimo svoje slabosti, izgleda, da ih se ona oslobodila, te je zbilja mogla biti uzor i poticaj ostalima. Njezina skromnost i smisao za žrtvu, kao i ostale vrijedne osobine pokojnice nastojmo usvojiti kako bi Treći Red zaista bio jedna bratska, duhovna zajednica.«

O. SREČKO
MAJSTOROVIC
(1905—1978)

Nenadano je od srčanog infarkta 21. veljače o. g. u kliničkoj bolnici Rebro u Zagrebu preminuo o. Srećko Majstorović, vicepostulator u kauzi sluge Božjega Vendelina Vošnjaka i veliki štovatelj Božjeg ugodnika o. Ante Antića. Bio je pri kraju 73. godine života, a od toga je kao franjevac u redovničkim zavjetima proveo 55, a u svećentvu 48 godina.

Svojom knjižicom **Život i rad o. Vendelina Vošnjaka** (Zagreb 1952) dao je poticaj da se pokrene i otvori kanonski postupak za beatifikaciju i kanonizaciju ovoga uzornog i kreposnog franjevca kojega Hrvatska franjevačka provincija sv. Ćirila i Metoda smatra svojim »ocem i osnivačem«. O. Srećko je kao dobar poznavatelj života i djela o. Vendelina prethodno obavio još jedan važan posao: sastavio je tzv. Artikule. To je službeni dokumenat koji sadrži kratak životopis ovoga kreposnika i natuknice koje su imale podsjetiti svje-

doke na ono najvažnije u njegovu životu, o čemu su pred posebnim biskupijskim sudištem imali pružiti svoja svjedočanstva.

O. Srećko je prije otvaranja procesa smatran najpodesnijim za službu tzv. vicepostulatora, ali mu se ta služba mogla povjeriti istom onda pošto je i sam pred spomenutim sudištem nastupio najprije kao svjedok.

Kad je dao svoje svjedočanstvo, imenovan je vicepostulatorom i tu je službu vrlo požrtvovno i s velikom ljubavlju vršio posljednjih deset godina svoga života. Kao vicepostulator je, naslijedivši o. Bonaventuru Dudu, svladao preostali veliki dio posla koji se imao obaviti u sklopu tzv. »informativnoga dijecezanskog procesa«, a taj ima više zasebnih dijelova. Nenađana ga je smrt spriječila te nije dospio organizirati i sa sudištem obaviti posljednju svečanu sjednicu, kojoj je imao predsjedati zagrebački nadbiskup, da nakon toga sav opsežni materijal toga procesa otpremi i preda generalnom postulatoru Franjevačkog reda u Rimu na daljnji postupak. Taj završni posao čeka novoimenovanog vicepostulatora, o. Ivana Kovača.

Sve što je o. Srećko učinio za ovaj veliki pothvat zajedno s njegovim višestrukim i bogatim dušobrižničkim djelovanjem predstavlja vrlo vidljiv i trajan spomenik što ga je sebi postavio usred Kristove Crkve u Hrvatskoj. Neka zato uživa zasluženo blaženstvo u društvu Božjih ugodnika Vendelina Vošnjaka i Ante Antića!

o. D. Damjanović

Prvog siječnja ulazimo u novu građansku godinu. Što nas u njoj sve čeka samo dragi Bog zna. Ovo nam je stalno jasno: On pred nama stupa kao naš Spasitelj sa svojim križem i zove nas da ga slijedimo.

Nadoknađujmo za bezbožnost i za nevjeru. Pomognimo nositi Njegov križ, pomognimo Mu spasavati duše!

Svaki od nas neka dnevno radi na samom sebi: — duhovno: čuvajmo se svakog hotimičnog grijeha;

— socijalno: ljubimo svoju redovničku zajednicu i svakog člana;

— moralno: svaki dan upoznavajmo Gospodina Boga, svaki dan upoznavajmo sebe. Budimo ponizni i priznajmo kako smo nevrijedni i nedostojni svake Božje milosti...

U FRA ANTINOJ ŠKOLI

Budite dijete vječnosti! Sve što nije vječno, nije ništa. Neka malo pomalo od tebe otpada sve što nije vječno — sve!

Kad budem primio Isusa u svetoj Pričesti ne moraju li se moje misli i moja ljubav posvetiti samo Njemu kao što je to i Marija činila?

Nemoj ljubiti ništa i nikoga osim Boga! Sve je blato — đubre, osim ljubavi Božje.

S Marijom pođite spremno i velikodušno za Isusom i imat ćete nebo u vašoj duši!

Nastojat ću što bolje upoznati svoj duhovni život. Prvo je pitanje križa: kako se odričem samoga sebe, kako uzimam svaki dan svoj križ i kako idem za Gospodinom!

Drugo je pitanje svete molitve: da li znadem moliti onako kako me Isus uči i primjerom i naukom.

Nema svetosti ako najprije sebe potpuno ne prezreš, zaniječeš, zaboraviš.

Jednostavnost je posljednja i potpuna savršenost duha. Po poniznosti uđi duboko u svoje ništavilo. »Ne ja, nego ruka Gospodnja to učini!«

Ne pričati, ne tužiti se na križeve i nevolje!

Ljubite Isusa u svim svojim bližnjima. Gdje god radite i s kim god radite nosite svagdje Isusa, mir i dobro.

* * *

Ne tražite sebe već slavu i volju Božju...

* * *

Najviše nastoj oko svete ljubavi. Što ova božanska krepost više osvoji, prožme tvoju dušu, bit ćeš rasvjetljeniji, sličniji Bogu i više s Njime sjeđinjen.

* * *

Svaki posao i rad prožmi s ljubavlju Božjom. Neka te sveta ljubav svega očisti i uredi.

Gledajmo koliko je milosrdna ljubav Božja za nas učinila. A što mi radimo za Boga, za Njegovu slavu, za spas duša, za naše posvećenje?

* * *

Obnovimo se i podimo za Isusom, koji nas zove k Sebi. Nasljedujmo Njegove kreposti i ostanimo uvijek s Njime, s Marijom i sa sv. Josipom!

* * *

Život je borba i to neprestana — do smrti!

* * *

Tko ustraje dobit će vijenac slave!

SJEĆANJA □ ZAHVALNICE ◆ PREPORUKE □ SJEĆANJA

Dobri moj o. fra Ante!

Često sam se ispovijedao kod tebe dok si bio među nama. Oprosti mi što te nisam bolje slušao. Danas te vruće molim, zagovaraj me kod svete Obitelji, da moja obitelj nikada ne propadne ni sada ni u vječnosti. Šaljem mali prilog za Vicepostulaturu.

Uvijek tebi zahvalan

M. B. — Zagreb

Zahvaljujem dobrom fra Anti za velike milosti. Preporučam se i unaprijed u njegovu zaštitu i zagovor. Šaljem prilog od 200 dinara za potrebe Vicepostulature.

Branka Grozdanić

Kaštel Stari

Dobrom o. fra Anti u znak zahvalnosti šaljem prilog za troškove beatifikacije u iznosu od 1.300.— dinara. Preporučam se i nadalje u njegov moćni zagovor.

Jelica Latin,

Vodice

Šaljem 50 dinara za svijeće kod groba o. fra Ante. Ne mogu doći jer sam teško bolesna već 20 godina. Lijepo vas molim, zapalite svijeće i preporučite me njegovom moćnom zagovoru.

M. D. — Zagreb

Suprug mi je teško obolio i morao se podvrći teškoj operaciji. Moleći dobrog o. Antića za zagovor i pomoć — operacija je uspjela i suprug je na putu ozdravljenja. Zahvaljujući se za primljenu milost i dalje mu preporučam cijelu svoju obitelj.

Prilažem 200 dinara za troškove beatifikacije. Frida Dorešić, učiteljica u mirovini

U zahvalu dobrom o. Antiću šaljem za potrebe Vicepostulature prilog od 500 dinara. Preporučam se i nadalje u njegov zagovor.

Marija G. — Zagreb

Sjećam se utješnih riječi o. fra Ante što mi je rekao dok je bio u Makarskoj: »Stretna si, kćerice, jer će sada tvoja vjera biti još čvršća u Presveto Trojstvo.«

Zahvaljujem dobrom fra Anti na velikoj utjehi koja je tada došla u moju dušu kao melem na bolnu ranu. Zahvaljujem na njegovoj pomoći kroz cijeli život i preporučam se u njegov očinski zagovor.

V. M.

Dragi Oče!

Dolazimo k Tebi jer Te trebamo u ovim našim danima. Trebamo Tvoju ljubav, Tvoju dobrotu. Trebamo Tvoju sigurnost i ustrajnost u Bogu... A jer Te nema živa i vidljiva među nama trebamo Te na oltaru...

Hvala Ti na prisutnosti i milosti.

S. A. K.

Dragi moj o. Magistre!

Hvala Ti na svim Tvojim savjetima koje si mi davao za vrijeme otkad smo se upoznali. Sad kad si uz Nebeskog Oca nemoj zaboraviti ni mene ni svih ovih što Ti se utječu u svojim potrebama. Znaš Ti dobro što nam svima treba pa posređuj.

Tvoj harni gojenac

Fra Bernardin Bebić

Godine 1970. teško je obolila moja sestra koja me je dugo posluživala kao domaćica na župama. Najprije ju je zahvatilo duševno poremećenje, a onda se izobličio i fizički organizam. Sve je to nastalo naglo i nepredviđeno. Nisu pomogli ni liječnici, ni bolnice ni liječnici. Natekla je i vratila se posve vegetativnom životu. Nije se više mogla držati na nogama. Zaleгла je.

Ona je dobro poznavala o. Antića. Dok je bio na odmoru u Imotskom, okupila se četica dobrih duša oko njegove ispovjedaonice. Tu je bila i ona, a za čitavo vrijeme spomenute bolesti uvijek je vapila: »Fra Ante Antiću, pomози mi!« Taj njezin zaziv prešao je malo i u dosadu. Nije ga prestala ponavljati ni u bolnici.

Na čudo čitave okoline, u jedan mah, ona se počela oporavljati. Digla se iz kreveta, nestalo je otoka, otpale joj s nožnih prstiju kurje oči koje je nosila čitav život i vratila se potpuno normalnom duševnom i tjelesnom životu. Sve je to išlo naglo kroz svojih desetak dana. Ja sam to pripisivao zagovoru o. Antića. Nije drukčije ni moglo biti. Ni jedan lijek ne bi mogao proizvesti tako naglu promjenu. Ostala je do smrti — 8. veljače 1977. — u dobrom duševnom i tjelesnom raspoloženju. Umrula je, bolujući desetak dana, od kapi.

Ta milost me ponukala da sam odlučio napisati kratak životopis dragoga o. Magistra.

Fra Vjeko Vrčić,
župnik

Zahvaljujemo dobrom fra Anti na velikoj milosti i pomoći što mi je pomogao u mojoj teškoj bolesti.

Šaljem za Glasilo mali prilog.
Parun s. Ruža,
Montevideo

Zahvaljujem o. fra Anti za sretan uspjeh operacije te se preporučam i nadalje.

S. M. K.

Prije 5 godina moj sin je trebao pod nož — na operaciju po treći put. Hileus — zapetljjaj crijeva kao da ga je stalno pratio. Liječnik mi je saopćio da je operacija nužna, ali se ne može ništa reći o uspjehu operacije. Bila sam sva izvan sebe, izbezumljena. Lutajući tako gradskim ulicama svratim se u neku crkvu. Prielistavala sam katoličke listove i namjerila se na časopis »DOBRI OTAC ANTIĆ«. U meni se pojavila nada u pomoć dobrog fra Ante. Vruće sam se preporučila za sretan uspjeh operacije i konačno ozdravljenje moga sina. Bogu hvala! Sve je sretno prošlo.

Ove godine sam doživjela i vjenčanje moga sina. Škole je dovršio i zaposlio se. Moj sin Vladimir je potpuno zdrav. Svi se nadamo da se teška bolest više neće ponoviti.

Bogu Svemogućem zahvalna za ovu veliku milost koju nam je isprosio dobri fra Ante Antić.

Radosna majka Katica,
Sarajevo

Nakon dugog vremena dobio sam opet list »Dobri Otac Antić«. Puno sam vam zahvalan. Još uvijek me taj nekadašnji ispovjednik hrabri, a ponekad i tješi. Imam neke uspomene na njega. To su sličice s kratkom uputom za život. Ništa posebno, ali meni ipak drago. Šaljem mali prilog za Vicepostulaturu.

P. Pavel Košir,
Ajdovščina

IZ VICEPOSTULATURE

Prijatelji i štovatelji oca Antića u Zagrebu održavaju svakog mjeseca sastanak u samostanskoj kapeli. Sastanci se redovito drže u četvrtak poslije prvog petka u mjesecu. Navečer u 18 sati služi se sveta Misa za sve prijatelje i dobročinitelje Vicepostulature. Prije sv. Mise moli se krunica za sve žive i pokojne štovatelje oca Antića. Za vrijeme sv. Mise vicepostulator (ili neki drugi svećenik) održa prigodni nagovor, pročita nešto iz ostavštine oca Antića (pismo savjet, preporuku, poruku...).

Slijedeći sastanci održat će se: 13. srpnja, 10. kolovoza, 7. rujna, 12. listopada, 9. studenoga, 7. prosinca.

Molimo sve koji su oca Antića poznavali i s njim surađivali da nam pošalju svoje uspomene i sjećanja, pisma, fotografije, bilješke... Sve što god je u vezi s našim dragim fra Antom treba da dođe u ruke vicepostulatora.

Točna adresa:
Vicepostulatura
Vrbanićeva 35
41000 — Z A G R E B

Na ovu adresu treba slati sve što god je u vezi s ocem Antićem: uspomene, bilješke, fotografije, milodare, pretplate, pisma...

Mnogi štovatelji oca Antića pitaju nas, kako se obavlja devetnica na čast ocu Antiću. U svojim potrebama htjeli bi se preporučiti dobrom fra Anti, a ne znaju kako se obavlja. Svima odgovaramo ovdje da ne moramo posebno pisati i razjašnjavati. Prvo: naš fra Ante još nije proglašen ni blaženim ni svetim, pa ne možemo njemu na čast u crkvama moliti devetnice, trodnevnice niti smijemo u njegovu čast davati da se služi sv. Misa. To ćemo smjeti tek onda kad otac Antić bude proglašen blaženim i svetim.

A što smijemo već sada? Možemo zazivati oca Antića i u njegov se zagovor preporučivati da nam i sada, kad je kod dragog Boga, pomogne kako nam je pomagao, dok je bio među nama. Možemo to učiniti ovako: moliti krunicu, litanije, put križa, obaviti klanjanje, slušati sv. Misu, primiti sv. Priečest, udijeliti milostinju siromasima... a sve to na čast Presv. Trojstva, Presv. Srca Isusova, Majke Božje ili kojega sveca — a za beatifikaciju našeg oca Antića. U svim svojim potrebama smijemo uvijek zazivati pomoć od Gospodina po zagovoru i po zaslugama našeg dobrog Oca Antića.

Ukoliko vas zanima život i duhovnost DOBROG OCA ANTE ANTIĆA možete naručiti:

1. — DOBRI OTAC ANTIĆ
Životopis napisao isusovac o. Ante Katalinić.
Cijena 20 dinara.
2. — SVJETLO U TAMI
Kratki životopis napisao dr N. Faranetić.
Cijena 20 dinara.
3. — NAŠ DOBRI FRA ANTE
Kratki životopis napisao dr Damić.
Cijena 20 dinara.
4. — ŽELJAN BOGA
Osobni pristup fra Anti Antiću.
Napisao J. Šimunov.
Cijena 20 dinara
5. — GLASNIK VJEČNE LJUBAVI
Životopis napisao prof. N. Ivanov.
Cijena 20 dinara.
6. — PRED GOSPODINOM
Kratka razmatranja napisao J. Šimunov.
Cijena 20 dinara.
7. — NA IZVORU OBNOVE
Razmatranja o sakramentu pokore.
Napisao Dr. o. Jerko Šetka.
Cijena 15 dinara.
8. — »DOBRI OTAC ANTIĆ«
Glasilo Vicepostulature.
Časopis za štovatelje oca Antića.
Godišnja pretplata 20 dinara.

Narudžbe prima:
VICEPOSTULATURA
Vrbanićeva 35
41000 — Zagreb

O. J. Šetka NA IZVORU OBNOVE Razmatranja o sakramentu pokore Knjižica džepnog formata, str. 80

U dvadeset razmatranja Pisac govori jednostavno i jasno ponajprije o mnogostrukoj zloći grijeha, o milosrdnom djelu otkupljenja, o sakramentima, pa posebno o sakramentu pokore. U vezi s time razlaže u čemu se sastoji Obnovljeni Red pokore, Pokorničko slavlje, kako se ima pristupati k sakramentu pokore... Uz praštanje grijeha — ističe — sakrament pokore donosi duši i druge divne plodove: pruža lijek protiv požude i mnogostruke slabosti našega bića, obnavlja nas, liječi i odgaja, vodi k savršenosti, donosi u žalosti utjehu, u teškoći mir, u sumnji savjet itd. S pravom zaključuje da je sakrament pokore velika blagodat za pojedince, obitelji i društvo. U Dodatku je: Red pomirenja pojedinih pokornika, zajedničko pokorničko slavlje za djecu, Priprava za slavljenje sakramenta pokore, Molitve prije i poslije sv. ispovijedi prije i poslije svete pričesti.

Knjižicu toplo svima preporučamo.

Narudžbe prima: VICEPOSTULATURA, Vrbanićeva 35 — 41000 ZAGREB.

Cijena: 15 dinara. Tko naruči barem 10 komada, prima jedan komad na poklon.

Napominjemo, da je knjižica napisana na pobudu i prema spisima o. fra Ante Antića.

Zagreb, 24. V. 1961.

Soba O. Antića: radni stol i križ

Ave Maria!

Hvaljen Isus!

Milost i mudrost Duha Svetoga neka ravna sve Vaše osjećaje, misli, riječi i djela!

Nisam Vam mogao odmah odgovoriti. Treba da se ustrpate i slušate i molite.

Ne smijete tako uzimati duhovni život. I apostoli, kad su bili na moru i borili se s olujom, bili su s Isusom. Sveta Crkva, koja danas proživljava teške kušnje nosi svoga Bož. Zaručnika u sebi, a ipak trpi i progonjenost. Svaki je svetac i pravednik imao i kušnju, borbu, muku i patnju, ali je uvijek ustrajao uz Boga i vjerno se držao zakona i volje Božje. Promislite, što je naš Gospodin Isus proživljavao tokom svoga propovijedanja sa svojim progoniteljima, uhodama, pa i sa narodom; što u vrtu Getsemani. Ali Isus dopušta, da Vas prati hladnoća, tvrdoća srca, bezutješnost, indiferentnost, ne smijete se smesti, kloniti duhom, ostavljati dnevne duhovne vježbe. Morate se vladati kako Vas On uči i riječju i primjerom. Kako ćete se dakle podignuti iz svoga stanja? Evo kako: Uvijek budite vjerni svom duh. zvanju, svome programu. Neka dođe na Vas što mu drago, uvijek Božja, uvijek Kristova i dušom i srcem i tijelom i svim bićem jedino Kristova. Vaš je ideal samo Njega ljubiti, Njemu pripadati, za Nj živjeti, za Nj trpjeti, Njemu svaki dan postajati slična po ljubavi, po križu i žrtvi. Uz ovaj život Vi ćete spojiti i apostolat radeći za ljubav, slavu, spoznanje Bož. Zaručnika.

Molim Vas u Gospodinu, da nikako ne odstupate sa svoga puta niti se smetete. Svaki se dan treba obnoviti i započimati novom snagom, spremnošću i gorljivošću. Zapovijedam Vam, da odbacite svaki strah, malodušnost, lažnu poniznost i sve što Vas uznemiruje ili plaši na ovome putu. To je Vaš cilj, Vaše pozvanje, Vaš život. Budite zahvalni Bož. Srcu, da Vam ga je bolje, jasnije otkrio.

Kad ste s pomoću Božjom upoznali svoj poziv, morate svim silama poraditi da ga ostvarite. Svaki dan morate ići na sv. pričest. Zašto? Da se sjedinite s Bož. Zaručnikom, da postanete drugi On, da u jedinstvu s

Njime nosite svoj križ, vršite svoju zvaničnu službu, svoj apostolat. Svaki dan morate obaviti sv. razmatranje, duh. štivo, sv. krunicu, pohod Bož. Zaručniku, ispit savjesti. Svaki dan morate umirati sebi, svijetu, da živite s Bož. Zaručnikom u Bogu. Posebnu Vam vježbu dajem ovu: svaki dan 5 časaka posvetite nutarnjem ujedinjenju s Marijom u Bož. Srcu. Kroz to vrijeme budite Magdalena, koja se klanja, ponizuje, kaje, predaje se savršenom ljubavlju i žrtvom. Tako ćete učiniti 5 časaka do podne, a 5 časaka poslije podne.

Ne smijete više misliti na se, na svoje prvašnje grijeh, na svoju nevrijednost, slabost, bijedu, — sve takove misli odbacite. Mislite više na sv. Križ, na muku Gospodnju, na preveliku ljubav i na ono milosrđe, kojim Vas Isus zove k sebi i hoće da Mu velikodušno služite i samo Njemu pripadate i za Nj se žrtvujete. Iz ljubavi prema Bož. Srcu nikada ne smijete govoriti protivu drugom, da ne bi povrijedili sv. ljubav. Nikada ne govorite o sebi, o taštinama svijeta ili ljudskoj naklonosti. Uzmite dan, dnevne križe kad dođu, što i kako dragi Bog na Vas pošalje. Sve primajte iz ruke Božje ne tužeći se na ništa niti na koga. Kako Bog hoće, što On hoće, dokle On hoće — nek se u svemu s Vama i po Vama i u Vama vrši sv. volja Božja.

Vi ćete ovako svaki dan živjeti, ovim duhom biti prožeti, ispuniti svoje dužnosti, ići ovim duh. putem, a sve drugo pustite u ruke Božje. Da osjećate samo led, hlad, umor u duh. životu — unaprijed svojim određenim, zacctanim putem. Naprijed sa svojim Bož. Zaručnikom, s Njim na Križ, naprijed s Marijom slijedeći i prateći Isusa sve do Kalvarije, sve do smrti, smrti na Križu.

U nedjelju, na svetkovinu Krista Kralja, sva se posvetite u ovome duhu preko ruku neb. Majke Bož. Zaručnika i obećajte Mu svu ljubav, svu vjernost, svu pripadnost, svu žrtvu.

Preporučam Vas Bož. Srcu, neb. Majci, sv. Josipu i sv. o. Franji. S Njima Vas i sve Vaše blagoslivlje

Fra Ante

U fond Vicepostulature za troškove beatifikacije doprinijeli su:

Treći Red kod Gospe Lurdske — Zagreb (100 mj.); Josipa Živičnjak — Zagreb (100 mj.); Jelka Crnjanin — Zagreb (100 mj.); Štefa Bauer — Zagreb (100 mj.); Mila Antoš — Zagreb (150 mj.); Anđelka Zaer — Zagreb (100 mj.); Jelica Baljak — Zagreb (100 mj.); Josipa Fogler — Zagreb (50 mj.); Jelka Margeta — Zagreb (50 mj.); Bernardica Malnar — Zagreb (50 mj.); Becika Bićanić — Zagreb (100 mj.); obitelj Demšić — Zagreb (50 mj.); Katarina Rukavina — Zagreb (50 mj.); Štefanija Rukavina — Zagreb (50 mj.); Katarina Papić — Zagreb (50 mj.); obitelj Stracenski — Zagreb (100 mj.); Mira Treursić — Zagreb (100 mj.); Ana Pac — Zagreb (30 mj.); Slavica Jakovljević — Zagreb (20 mj.); Gabrijela Feil — Zagreb (20 mj.); Miro Sambunjak — Zagreb (10 mj.); Marija Grgurić — Zagreb (50 mj.); obitelj Borović — Zagreb (50 mj.); Jakov Bumber Beograd (500 mj.); Liza Puhiera — Split (50 mj.); Danica Petričević — Zagreb (100 mj.); Tresić-Pavičić s. Imakulata — Dubrovnik (100 mj.); Katica Mihaljević — Sarajevo (500); Katica Jukić — Split (500); Franjevački samostan — Fojnica (1.500); Meri Filipeti — Makarska (500); Mila Antoš — Zagreb (500); Josipa Živičnjak — Zagreb (500); Didak s. Mihaela — Kaštel Lukšić (500); fra Bernardin Bebić — Živogošće (500); Katica Jukić — Split (500); Lidija Štambuk — Borovo (1000); A. M. — Zagreb (300 mj.); fra Silvestar Aračić, misionar — (100 DM); fra Bernardo Dukić — Frankfurt (100 DM); N. N. — Zagreb (20); N. N. — Trpanj (500); A. M. — Zagreb (200); Vera Marušić — Imotski (100); N. N. — Zagreb (100); Jelica Povržanić — Zagreb (100); Ana Hasa — Slavonski Kobaš (40); Mlač dr Krešimir — Zagreb (300); N. N. — Zagreb (50); Bišćan s. Štefanija — Zagreb (100); Marijana T. — Zagreb (100); N. N. — Zagreb (150); N. N. — Zagreb (50); Magda Silobrčić — Split (500 Lit); Vera Kulundžić — Zagreb (500); obitelj Kirinić — Zagreb (100); Franjka Tomičić — Zagreb (100 mj.); Matija Lapov — Zadar (200); fra Milan Mikulić — Portland (100 dol.); Parun s. Roza — Monte Video (200); fra Bernardin Vučić — Esslingen (100 DM); M. Viktorija — Zagreb (100); Borovac s. Celina — Drniš (15); Silvia Strojim — Zagreb (1000); Anton Pažitka — Zagreb (100 mj.); fra Ivan Bilušić — Šibenik (500); Antonija Bauman — Maribor (50); Marija Brundula — Maribor (60); Alojz Augustin — Dovje (6); Špiro Labura — Šibenik (100); Ivan Jurčević — Davor (50); s. Marija-Josipa — Split (100); Božo Pavlov — Carevdar (50); Viktor Trcin — Zaton (100); samostan Karmel — Kloštar Ivanić (50); Barica Jančeković — Zagreb (50 mj.); Jelica Latin — Vodice (50); Fedika Juričev — Vodice (20); Slavica Jakšić — Zagreb (20 mj.); N. N. — Split (100); Matilda Čubelić — Zagreb (50); Marija Džaja — Zagreb (100 mj.); Lay Marija — Đakovo (50); Nikola Puratić — Zagreb (50); Stanko Borić — Crown Point (20 dol.); Marija Jelavić — Trpanj (120); Stipe Barišić — Veliki Prolog (100); sestre Milosrdnice — Baška (100); župni ured — Ploče (60); Lucija Aržić — Split

(100); sestre Franjevke — Cetinje (30); sestre sv. Križa — Malinska (50); Anica Bezić — Zadar (120); Banić N. — Pula (100); Ljubica Dominis — Benkovac (120); Jelka Šantak — Vodice (50); Biskupski Ordinarijat — Subotica (40); Ana Majurec — Virovitica (70); Vladimir Pribanić — Dubrovnik (300); sestre Uršulinke — Zagreb (100); Ljubica Grabovac — Zagreb (140); Vilma Urbajs — Celje (40); sestre sv. Križa — Đakovica (60); samostan Benediktinki — Hvar (100); sestre Stipetić — Split (50); Stanka Petković — Bakar (150); Kolarić s. Tita — Beograd (40); Msgr Gracija Ivanović — Kotor (100); Rozika Kodrić — Čanagajevci (50); Katica Nevjestić — Travnik (50); Franj. samostan sv. Josipa — Dubrovnik — (100); Blaženka Krpan — Zagreb (50); sestre sv. Križa — Porat (25); Pavel Košir — Vipavski Križ (50); Joseph Justinić — Brielle (10 dol.); Slavica Majstor — Osijek (200); Katarina Babić — Zagreb (50); Župni Ured — Rab (30); Josip Crnković — Zagreb (200); Rezima Nemeš — Zagreb (500); Vjekoslava Labura — Šibenik (100); Genoveva Tomšić — Hum na Sutli (50); Mlač dr Krešimir — Zagreb (200); N. N. — Zagreb (100); obitelj Gamberl — Zagreb (50); obitelj Orač — Zagreb (50); Evica Tučko — Zagreb (110); Jelena Surjan — Slavonski Brod (50); N. N. — Zagreb (100); Magdalena K. — Zagreb (50); Magdalena Crevar — Zagreb (100); Štefanija Bernard — Zagreb (50); Zlata Blažeković — Zagreb (100 mj.); Horvat Kovačić Marija — Zagreb (30 mj.); Špiljak s. Vjekoslava — Supetar (50); Marija Baturić — Split (500); Marija Lapov — Zadar (100 mj.); Marija Berak — Zagreb (100); Marica Zidarić — Zagreb (500); Marica Zidarić — Sudovec (20); Lucija Sočak — Zagreb (200); Ružić N. — Zagreb (100); Olga Kuntarić — Slavonska Požega (100); Valent Kranjec — Zagreb (200); Katica Osredečki — Zagreb (150); Katica Lukić — Zadar (100); Katica Roginić — Okuje (50); Danica Veraja — Metković (300); Ljubica Goljat — Sarajevo (100); Barić dr Desa — Zadar (200); Sestre Milosrdnice — Slavonska Požega (100); fra Silvestar Aračić, misionar — (1000); obitelj Hitrec — Zagreb (200 mj.); obitelj Veselić — Zagreb (500); Ljudmila Kodrić — Predoslje (100); Katica Gotovac — Split (100); Ivka Femić — Zagreb (50); obitelj Oberan Marko — Sesvete (500); Fra Milan Mikulić — Portland (75 dolara); Leon Sulić — Zagreb (1000); Marijana — Zagreb (100); Mira Treursić — Zagreb (100); Boženka Polić — Split (500); Marija Berak — Zagreb (200); Josip Andreis — Zagreb (3000); Marija Zrimiće — Strizivojna (100); Drago Mihanović — Zagreb (300); obitelj Bićanić — Zagreb (200); obitelj Čepulić — Zagreb (200); Danica Petričević Zagreb (200); fra Silvestar Aračić, misionar — (1000); M. Antolović — Rheinfelden (100 DM); fra Vinko Vujica — Busovača (100); Cvetan dr Franjo — Zagreb (100); Jelica Latin — Vodice (1300); P. M. — Novigrad (1000); Bernardica Malnar — Zagreb (50); N. N. — Zagreb (50); Branka Gvozdančić — Kaštel Stari (200); Danica Žanić — Kaštel Novi (50); Slavica Jakovljević — Zagreb (20); L. M. — Velika Gorica (300); Stana Dugab-džić — Zagreb (500); Marica Štimac — Zagreb (300).